

[Bomholt.]

ensidigt udpegede Vurderingsmænd, som skulde taksere Jorden, ansatte Vurderingen til 161 427 Kr., en Værdistigning paa 74 546 Kr. eller 85,8 pCt.

Kommunen fik ingen Park, og de arbejdsløse fik intet Arbejde, fordi vi i Byraadet umuligt kunde forsvare at udbetale en saa fantastisk Aagerafgift.

Et tredie Eksempel: Staten faar en Opgørelse med Udbetaling af Værdistigningsbeløbet paa et Tidspunkt, da Jordprisen er oppe i Højkonjunktur. Da Jordpriserne derefter faldt, kunde Kommunen faa Lov til at sørge over de tabte Penge.

Gang paa Gang støder et kapitalistisk Profitmotiv sammen med et kommunalt Samfundsmotiv paa en saadan Maade, at det gaar ud over Kommunens Borgere og ikke mindst de arbejdsløse.

Det var Lovens Forudsætning, at Kommunen skulde have Erstatning for de ydede Beløb, og det har formentlig ikke været Lovgivernes Hensigt, at Staten skulde udnytte sin Værdistigningsklausul paa Jorderne til at drive yderligere økonomisk Afpresningspolitik over for Kommunen. Loven skulde ikke gerne være en Versaillestraktat over for en besejret Kommune, og navnlig skulde Staten for Tiden være interesseret i, at der kan ydes Arbejde til ledige Hænder.

Jeg henstiller derfor indtrængende, at Lovens Forudsætninger sker Fyldest, og at den højtærede Minister stiller sig imødekommende over for de radikal-socialdemokratiske klart formulerede Krav fra 1908. Der vil inden længe fra Kommunen fremkomme ny Indstilling, denne Gang til Regering og Rigsdag; og det er da mit Haab, at der kan ydes Ret og Rimelighed til alle Sider.

Dersom det er ugørligt at faa Mellemsregningsforholdet ophævet, maa det forhaabentlig være muligt, at Kommunens Borgere kan opnaa den samme Forrentning af deres Penge, som Statens Borgere har opnaaet.

Et tredie Spørgsmaal vedrører det for Byens Erhvervsliv overordentlig betydningsfulde Fiskeri.

Jeg takker den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri for den under § 18 D. opførte Bevilling til Fiskeriforeningerne. Beløbet er budgetteret til 20 700 Kr., der i Henhold til Anmærkningerne „agtes fordelt mellem de to Foreninger i Forhold til Medlemsantallet“.

Det ligger uden for min Kompetence at udtale mig om de Forhold, der medførte

en Sprængning af Dansk Fiskeriforening. Der er ingen, der finder det unaturligt, at Landbruget har to Hovedorganisationer: Landboforeningerne for de store og middelstore Brug og Husmandsforeningerne for de mindre Brug. Selve Landbrugets økonomiske Struktur giver Anvisning paa to Organisationer. Paa samme Maade med Fiskeriet. Det lille Indvandsfiskeri og det store havgaaende Fiskeri har saa vidt forskellige Vilkaar at arbejde under, at det i Kraft af Forholdenes Natur er rimeligt at have to Organisationer, hvilket ikke bør forhindre, at der etableres et fornuftigt Samarbejde paa alle de Interesseomraader, der er fælles. Det var maaske muligt at have en organisatorisk Branchedeling inden for et fælles Forbund, men det er altsaa ikke Tilfældet, og det er da kun rimeligt, at de enkelte Fiskere stilles lige over for Staten og dens Tilskud.

Hvorledes Fiskerne vil ordne deres Organisationer, maa de selv om. Fra Rigsdagens Side kan vi kun indtage det Standpunkt, at der øves lige Ret over for Erhvervets Udøvere, enten de bor ved Bælterne eller ved Vestkysten. Jeg kunde dog ønske at gøre Ministeren opmærksom paa, at Tilskuddet burde fordeles i Forhold til Antallet af aktive Fiskere inden for hver Forening og ikke just i Forhold til Medlemsantallet. Det forekommer mig at være urimeligt at fordele Tilskuddet efter Medlemsantallet, dersom dette ogsaa omfatter Ikke-Fiskere.

Som Repræsentant for en udpræget Søfartsby vil jeg takke den højtærede Statsminister for Meddelelsen om, at der kan forventes Forslag til Lovgivning vedrørende Arbejdstid og Bemandingsforhold om Bord i vore Skibe. Jeg har tidligere her i Rigsdagen talt indgaaende om de slette Forhold, hvorunder Søens Folk arbejder, og jeg vil gerne en Gang igen fastslaa, at den Krise, der ramte Skibserhvervet, i særlig Grad kom til at gaa ud over Søens Arbejdere. Naar der nu er Lysning for Erhvervet, bør ogsaa Søens Folk nyde godt af de bedrede Forhold. Bemandingsskalaen virker, som tidligere paavist, meget uheldigt. Dels sker der en Affolkning af Skibene, og dels erstattes de fuldt befarne Matroser af Jungmænd og Letmatroser. Skønt en Mand efter 36 Maaneders Sejltid skulde lade sig mønstre som Matros, sker det i mangfoldige Tilfælde, at han fortsætter som Letmatros for 90 Kr. om Maaneden for overhovedet at bevare Arbejde. De fuldt befarne maa normalt gaa arbejdsløse i 3 Aar, inden de paa ny kan faa Hyre, og hvis de da er saa uheldige